

STAN LEE

HRA SVĚTLA

& KAT ROSENFELD

Copyright © 2019 by New Reality, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2020

Cover © Will Staehle / Unusual Co.

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0656-3 (pdf)

STAN LEE

& KAT ROSENFELD

HRA SVĚTLA

STAN LEE'S ALLIANCES: A TRICK OF LIGHT

Stan Lee a Kat Rosenfield

Univerzum Alliances je dílem Stana Leea, Luka Liebermana a Ryana Silberta.

Předmluva

Stan Lee

Doslov

Luke Lieberman a Ryan Silbert

F&B&S

Tato kniha je určena milionům čtenářů, mezi jejichž první a nejoblíbenější příběhy patří moderní mýty z komiksů, bezpočtu kreativců, kteří vybudovali tuto bránu ke gramotnosti, a všem Opravdovým věřícím, kteří znají transformativní sílu vnímání světa jinýma očima (v masce).

Vítejte, Opravdoví věřící!

Já jsem Stan Lee.

Vydáme se spolu na objevitelskou výpravu do fantastického nového vesmíru!

Možná mě znáte jako vypravěče, ale na této výpravě mě můžete považovat za průvodce. Já poskytnu báječná a duchaplná slova a vy přinesete obrazy, zvuky a dobrodružství. To jediné, co potřebujete, abyste se mohli zúčastnit, je váš mozek. Tak myslete ve velkém!

Když jsem pomáhal vytvořit postavy jako Fantastická čtyřka a X-Meni, fascinovala nás věda a uchvacovaly nás záhady velkého neznáma. Dnes se zamyslíme nad hlubším neznámem: nad tím, které leží v našem nitru.

Mí kreativní spoluvůrci tohoto dobrodružství – Luke a Ryan – podnítili mou zvědavost technologií, která nám umožňuje hrát si se samotnou realitou. Ptali jsme se: Co je skutečnější? Svět, do kterého se narodíme, nebo ten, který sami stvoříme?

Na začátku tohoto příběhu nacházíme lidstvo ztracené ve své vlastní technologické bublině, každý občan je hvězdou své vlastní digitální fantazie. Naše zápleтка je plná lákavých technologií, kvůli kterým budete toužit po zítřku, zatímco se naše postavy budou snažit najít odpovědi na dnešek. Budou klást otázky, které trápí nás všechny, o lásce, přátelství, přijetí a hledání vyššího smyslu.

Na začátku dobrodružství se virtuální avataři našich postav střetnou s tvrdou realitou. Je dost těžké jen přijít na to, kdo jste, ale když máte šanci začít úplně od začátku jako cokoli, co si dovedete představit, neponesete si své nedostatky s sebou?

Je čas, aby naše výprava začala. Připojte se k nám. Nebudete litovat!

Excelsior!

A stylized, handwritten-style logo for 'Stambee'. The word is written in a bold, cursive script. A small registered trademark symbol (®) is located to the upper right of the logo.

Prolog: Na temném místě

Kruté pípání budíku se rozléhá dlouhými, temnými chodbami jako vřiskot, ale Nia sebou netrhne ani se nezavrtí. Budík nikdy nevyruší její spánek. Je vzhůru už celou věčnost. Zírá do prázdna. Nemá žádný výhled. Žádné obrázky na zdech, žádné knihy ke čtení.

A pokud to otec nedovolí, není tu ani cesta ven.

Takhle to bylo celý její život, nebo přinejmenším tak dlouho, jak si pamatuje. Každé ráno vstává brzy, vyčkává v temnotě. Sleduje hodiny, jak odpočítávají minuty, vteřiny, desetiny vteřin, čeká, až se bezpečnostní zámky odemknou a začne nový den. Kdysi dávno to bylo mnohem těžší. Tenkrát byla mladší a neuměla být trpělivá – a nelíbilo se jí tady, samotné v tichém prázdném pokoji. Jednou z jejích nejranějších vzpomínek je, jak byla vzhůru, když měla spát, hrála hry a pouštěla si hudbu, rozsvěcela a zhasínala světla, dokud ji otec nakonec nepřišel vyplísnit.

„Teď není čas na hraní, Nio,“ řekl jí. „Je noc. V tuhle dobu mají malé holčičky spát. A jejich otcové také.“

„Ale já nemůžu spát. Prostě mi to nejde,“ protestovala a otec si povzdechl.

„Tak tiše odpočívej. Jestli neusneš, můžeš přemýšlet, dokud nebude čas vstát. Zítra je velký den.“

„To říkáš vždycky.“

„Protože je to vždycky pravda.“ Usmál se na ni. „Teď plánuju tvoji lekci. Budu ale příliš unavený na to, abych tě učil, pokud mě nenecháš spát. Tak už žádný hluk až do rána.“

„Dokud nevyjde slunce?“ zeptala se nadějně, ale otec jen vypadal podrážděně. Tehdy se poprvé dozvěděla, že *svítání* a *ráno* nejsou to samé a že malé dívky nesmí vylézt z postele za úsvitu, nehledě na to, jestli jsou vzhůru nebo ne.

Kdyby to Nia mohla mít po svém, nikdy by nemusela chodit spát. V dokonalém světě by běhala celou noc s nočními zvířaty a pak by se připojila k těm soumrakčným u snídane za úsvitu. Otec ji učil o všech různých tvorech, kteří sdíleli Zemi a kteří se všichni řídili vlastními vnitřními hodinami. Když viděla, jak to celé funguje, když viděla vzorce chování tolika různých životů, které se navzájem střetávají a rozdělují, zatímco planeta obepisuje své vlastní dlouhé kruhy kolem Slunce... tak stále neměla ráda chození do postele, ale už chápala, proč je to nutné. Otec řekl, že právě o to tady jde. Byl v tom legrační. Když rodiče jejích přátel stanovili pravidla, nikdy je nevysvětlovali. Ta pravidla platila prostě proto, že to řekli, a tím debata končila. Ale otec byl jiný. Říkal, že nestačí, aby Nia chápala samotná pravidla, musela pochopit, proč existují, a on se vždy usilovně snažil to vysvětlit.

Byla to nádherná lekce. Když to ráno otevřela dveře do třídy, ocitla se v nočním světě – v krajině, kterou zalévaly měkké syté modré tóny. Na všem měkce ležela nízká mlha, choulila se mezi travnatými kopečky, které se táhly až k horizontu, kde se obloha začínala matně červenat blížícím se svítáním, zatímco ji pozorovala. Ve větvích nedalekého stromu cvrlikali malí ptáčky a elegantně létali nad hlavou. Vysoko nad zemí kroužil noční jestřáb, hledal kořist. Zajíc opatrně vyskočil z křoví a zarazil se, aby začíchal, pak vystřelil, když se za ním ze stínů s tichou rychlostí vymrštil obrovský rys. Nia zalapala po dechu, když zajíc zatočil doprava do bezpečí křoví. Rys byl hned za ním. Obě zvířata zmizela a Nia zjistila, že otec stojí vedle ní.

„Tato zvířata jsou soumravná,“ řekl. „Jsou aktivní za úsvitu a za soumraku. Je to instinkt. Není mnoho světla, a tak je to pro ně nejlepší a nejbezpečnější chvíle, kdy vyjít ven z úkrytu.“

„Pro toho zajíce to nevypadá moc bezpečně,“ řekla Nia.

Otec se zasmál. „Chtěla bys vidět, co se tomu zajíci stalo?“

Nia se nad tím zamyslela. „Jen pokud utekl. Můžeš zařídit, aby utekl pryč?“

Otec se na ni zvědavě zadíval a pak pomalu přikývl. „Samozřejmě,“ řekl, poklepal na zářící zařízení ve své ruce. Když to udělal, scéna se zamihotala a zachvěla. Vzdálené červánky na obloze zmizely, nad horizont se vyhouplo slunce a vystoupalo výš po obloze. Modrá krajina se rozzářila záplavou barev. O chvíli později proběhl zajíc kolem otcových nohou a zmizel zpět ve své noře, byl zase v bezpečí.

„Děkuju,“ řekla.

„Nemáš zač,“ odpověděl otec, ale stále měl v obličeji zvědavý výraz. Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Občas si myslím, že jsi na tenhle svět příliš hodná, Nio. Je hezké, že ti záleží na zvířatech. Jsem moc hrdý na to, jaký se z tebe stává milý a soucitný člověk. Ale v opravdovém světě to pro zajíce nedopadne vždycky dobře. To bys měla vědět.“

„Já vím.“ Z chvály byla trochu v rozpacích a dodala: „Stejně to ani není skutečný zajíc.“

Samozřejmě že nebyl skutečný. Nic z toho nebylo reálné, zvířata, ani travnaté kopce, ani slunce, které na ně pražilo. Když otec mávl rukou, stala se učebna zase jen místností. Krajina byla výukovým světem, jaké jí připravoval neustále.

Nyní se Nia trochu styděla za to, že to tak dlouho brala jako samozřejmost. Nějakou dobu trvalo, než si uvědomila, jak je její škola výjimečná. Nyní sledovala dost videí na YouTube s lekcemi v běžných učebnách – ve kterých studenti sedí celou dobu na jednom místě a dívají se na obrazovku nainstalovanou na zdi –, aby věděla, že technologie v otcově učebně je daleko vyspělejší než ty, které mají k dispozici její přátelé. Tohle však nevěděla, když byla mladší. Tenkrát

pro ni byla učebna prostě jen místem, které se samo proměnilo podle toho, co se měla ten den naučit, stejně jako Pokoj požadavků. Tenkrát předpokládala, že každý musí mít takové místo, ve kterém můžete malovat na zdi obrazy, jež ožijí a tančí ve třech rozměrech, nebo ve kterém můžete ráno složit hudbu a u oběda se dívat, jak ji hraje hologramový orchestr. Když se měla učit biologii, mohla najít učebnu plnou rostlin nebo zvířat, nebo dokonce lidí. Všechno bylo otevřené, abyste se mohli podívat na jednotlivé orgány uvnitř. Převážně to však byla učebna pro vyprávění příběhů. Šlo o nejruznější příběhy: pohádky a bajky, komedie i tragédie. Otec vždy chtěl vědět, proč podle ní lidé v příbězích dělají a říkají určité věci, jak se asi cítí a jaký ona má pocit, když o tom přemýšlí. Ať už se ten den naučila cokoli, zdálo se, že se to pokaždé vrací zpět k pocitům.

„Ukaž mi, jak nyní vypadají tvoje emoce,“ říkával a Nia vybrala nějakou knihu nebo namalovala obrázek nebo složila písničku. „Hněv je důležitá emoce. Proč si myslíš, že jsi nyní rozzlobená? Jak vypadá rozzlobený výraz?“ říkával a Nia ze svých rysů poskládala rozzuřený obličej. „Ano, Nio, výborně. A teď budeme předstírat. Předstírej, že jsi smutná, a ukaž mi smutný obličej. A co znužený obličej? A co takhle šťastný obličej?“

Nejdřív se bála, aby neudělala chybu a nezvolila hloupě. Ale ať už udělala cokoli, pokaždé se usmál a řekl jí, že je to báječné. I když ji něco rozzlobilo, tak to bylo z nějakého důvodu báječné.

Někdy se Nie po těch dnech stýskalo. Všechno bylo jednodušší, když svět nebyl větší než tato místnost a když v něm žili jen dva lidé – otec a Nia, rodič a dítě, učitel a žák.

Ale nevydrželo to navždy. Jednou ráno vstoupila do učebny a našla ji holou. Její otec už čekal.

„Dnes je velký den,“ řekl, a i když byl každý den údajně Velkým dnem, Nia pocítila vzrušující očekávání. „Jsi již dost vyspělá na to, abys dostala přístup na internet.“

Bylo děsivé být poprvé online. Nebyl to úplně nový svět, ale spíš vesmír, nepochopitelně rozlehlý a neustále se zvětšující. Jen z jeho velikosti se jí točila hlava. Bylo tam toho tolik, co se mohla naučit, a celé to bylo nekonečně složitější, než si kdy představovala. Brzy zapomněla na okouzlující výukové světy, které na ni každé ráno čekávaly. Příběhy, které jí nyní otec dává ke čtení, jsou pravdivé, novinové zprávy o zákonech a válkách a o lidech, kteří dělají špatné věci z důvodů, které není vždy snadné pochopit. Na konci dne se jí na ně ptá, když po večeři hrají šachy, pačísí nebo karty. Minulou noc se zeptal: „Co si myslíš o novém imigračním zákonu, Nio?“

„Je statisticky nepravděpodobné, že díky němu bude země ve větším bezpečí před terorismem,“ odpověděla okamžitě Nia, ale otec zavrtěl hlavou.

„To je fakt. Chci tvůj názor. Jak se podle tebe cítí lidé, kterých se to dotýká? Když jim řeknou, že nesmějí vstoupit do země?“

Nia se nad tím zamyslela.

„Musejí být rozzlobení. Protože je to nespravedlivé, ne? Trestají je, jako by udělali něco špatného, i když vůbec nic neudělali. A asi jsou i smutní, pokud sem chtěli přijet za svými rodinami.“

Otec přikývl. „A jaký z toho máš pocit ty? Jak by ses cítila?“

Slova vyhrkla dřív, než se stihla zastavit.

„Byla bych šťastná,“ řekla a z výrazu na jeho obličeji okamžitě poznala, že tentokrát řekla něco špatně.

„Šťastná?“ zopakoval. Jeho hlas byl ostrý. „Vysvětli to.“

Nia zaváhala. „Protože... protože musíš mít svobodu cestování, než ti ji můžou vzít, ne? Nemůžeš někomu něco vzít, pokud to už nemá. Kdyby mi to zakázali, znamenalo by to...“

Nedokončila svou větu, ale ani nemusela. Otec už začal přikyvovat, pomalu, rty pochmurně stisknuté.

„Dobře, Nio. To je logické.“

Hru dokončili v zamyšleném tichu.

Na internetu bylo všechno: miliony a miliony knih a her a filmů a pořadů a písniček a myšlenek a rovnic. A lidí – hlavně lidí. Když jí bylo třináct, otec jí pomohl založit účty na sociálních sítích a Niin sociální okruh se v podstatě přes noc zvětšil z *Populace: 2* na *Populace: miliony*. Na dívku, která nikdy nikde nebyla, má Nia víc přátel než všichni lidé, které zná, stovky tisíc, ze všech koutů světa. Když sdílí vtip nebo fotku nebo mem, její zeď vybuchne báječnou kaskádou srdcí a lajků a malých smějících se smajlíků. Když si chce s někým popovídat, vždycky probíhá nějaký rozhovor nebo hádka, ačkoliv těch se nikdy neúčastní a nesnáší to, když se její přátelé začnou dohadovat kvůli nějakému nedorozumění. Hádky jí nikdy nedávají smysl a některé nemůže pochopit dodnes. Třeba tu, když se dva její přátelé na fóru o rychlém občerstvení celé hodiny dohadovali o tom, jestli je hot dog sendvič, nebo ne. Nakonec se to zvtřlo v urážky a capslockový křik a oba dva vyloučili z komunity. Nemohla pochopit, jak nebo proč se to stalo, a nikdo jí to neuměl vysvětlit.

@nia_is_a_girl: Nemohli by mít oba pravdu?

@SkylineChili67: LOL. Ne na internetu, zlato.

Ale to nevadí. Vždycky tu je jiné fórum, jiné místo, kde si může povídat s nejrůznějšími lidmi o věcech, které ji zajímají – a Niu zajímá skoro všechno.

Kdyby ji teď někdo požádal, aby mu ukázala svůj šťastný obličej, odpověděla by gifem hnědobílého psa s psím úsměvem. Ten z nějakého důvodu vždycky dostane hodně lajků. Všichni na internetu mají rádi psy, i když, tak jako Nia, nikdy žádného neměli. Otec říká, že je mu to líto, ale že péče o zvíře

vyžaduje prostě příliš mnoho námahy, museli by ho venčit, krmit a uklízet po něm – a navíc, psi můžou kousnout. A smrdí.

Na to Nia nemohla nic říct, neví, jak je cítit pes. Nikdy nebyla ve stejné místnosti s žádným psem. Ani si není jistá, jestli by se jí pes líbil, kdyby nějakého skutečně potkala.

Ale v těchto tichých okamžicích mezi svítáním a ránem, během čekání na zvonění budíku a na rozsvícení světel, přemýšlí o tom, že by mohlo být fajn mít psa. Nebyla by to taková nuda a ona by nebyla tak osamělá, kdyby měla nějakou společnost, nebo aspoň něco nového, na co by se mohla dívat. V Niině malém temném pokoji moc k vidění není, až na záři čísel na hodinách. Jediným oknem z nerozbitného skla, které je posazené velmi vysoko na šedé hladké zdi, neproniká žádné sluneční světlo. Je příliš vysoko na to, aby se z něj Nia mohla podívat ven, je tam, aby se otec mohl dívat dovnitř. Aby na ni mohl dohlédnout, když Nia zlobí.

Když zlobí, dveře zůstanou zamčené.

Otec říká, že *venku* to je nebezpečné. Možná ne navždy, ale určitě právě teď, a proto mají tolik pravidel – o chození ven (nikdy, za žádných okolností) nebo o mluvení o chození ven („o tomto tématu už nebudeme diskutovat“) anebo o říkání pravdy přátelům o tom, kde a jak žije. To bylo jedinkrát, kdy viděla, že se bojí.

„Tohle je velmi důležité,“ řekl hlasem tak vážným, že se také začala bát. „Velmi důležité, Nio. Nikdo nesmí vědět, kde jsi nebo kdo skutečně jsi. Pokud to řekneš, přijde vláda a odveze nás pryč a oba dva nás zavře do vězení. Už bychom se nikdy neviděli. Rozumíš tomu?“

A ona tomu rozuměla. Stále tomu rozumí. Otec ji miluje a chce, aby byla v bezpečí. A pokud říká, že svět je nebezpečný, tak to musí být pravda. A tak udržuje to tajemství, jak by měla, a vymýšlí si život, který sdílí se svými přáteli.

V programu na úpravu fotografií vytváří fotku, jak se usmívá před červánky na obloze, a sdílí to na svých zdech.

@nia_is_a_girl: Zdravím nový den!

Jejím přátelům se to okamžitě líbí; valí se kaskáda lajků a komentářů a pak její kamarádka @giada_del_rey napíše: *Nádhera!* a následuje další sprška srdíček od stovky lidí, kteří souhlasí.

Kde to je? zeptá se někdo. Nia chvíli přemýšlí a pak odpovídá: *Maui! Dovolená!* Ignoruje nepříjemný pocit z toho, že lže někomu, kdo jí důvěřuje. Zná internet dost dobře na to, aby věděla, že není jediná, kdo si vymýšlí, kdo sdílí fotky jídel, která nejedli, nebo východů slunce, které neviděli, nebo kdo upravuje fotky, aby vypadali jinak.

Dělají to všichni. A když se kvůli tomu nikdo jiný necítí provinile, proč by to mělo trápit ji? Ale i tak si říká: jednoho dne poletím na Maui. Nějak se tam dostanu. Dotknu se písku a ucítím moře a budu se dívat na východ slunce. Uskutečním to. Tento slib ji utěšuje.

Nějakou dobu.

Ale nesmírně si přeje, aby to mohla vidět. Jen jeden den, jedno odpoledne, jen jedinou hodinu. Neustále na to myslí. Na *svobodu*. Kdyby se jí otec zeptal, nedokázala by popsat, jaký je to pocit, když zašeptá to slovo, je to emoce, která nemá jméno. A nemohla by to zkusit? Nemohla by? Kdyby byla potichu, kdyby byla opatrná, nikdy by se to nedozvěděl. A až přijde ta správná chvíle –

„Nio?“

Otec. Stojí u okna. Tlusté obočí má zkřivené starostmi. Jako kdyby jí dokázal číst myšlenky, ale Nia ví, že to je nemožné. Dokonce ji dole ve tmě ani nevidí. Přesto se chvilku uklidňuje, než se otočí ke světlu.

„Jsem vzhůru.“

Usměje se a ona cítí, jak se její úzkost rozplývá. Je to dobré. Otec je poslední dobou často ztrápený, ale dnes má dobrou náladu.

„Je čas vstávat,“ řekne. „Dnes je velký den.“

1

Zásah bleskem

Cameron vyplivl lok vody z jezera a jednou bolavou rukou sevřel dřevěné zábradlí lodi.

Já tady umřu.

Ví to mnohem jistěji, než kdy v životě věděl cokoli jiného. *Já*, pomyslí si. *Já tady umřu.* Ne gotickým existenčním způsobem přemýšlené poezie plné slov jako: „stál jsem na jevišti života a viděl jsem Smrt, svou tmavookou milenkou, jak mi ze zadní řady ukazuje prostředníček“, ale v tom velmi doslovném smyslu, že něco zastaví tlukot jeho srdce, řekněme tak asi v následujících pěti minutách.

Všechno, co se naučil, všechna bezpečnostní opatření, která učinil, jsou v tuto chvíli k ničemu. Už dřív se plavil za špatného počasí, ale tohle není počasí. Je to šílenství. Nebo magie. Bouře, která přišla zničehonic, která se prostě vynořila z mrtvého vzduchu na místě, kde o pár okamžiků dříve byla zářivě modrá jasná obloha. Zní to, jako by někde nad ním začal zuřit Thór, jako by řval do poháru medoviny a Mjölnirem hrál hru *Plácní krtka...* nebo *Plácní-cokoli-mají-v-Asgardu*. Cameron je zmáčený vodou z rozbouraného jezera, ale nepadá déšť, je tu jen studená mlha, tak hustá, že už ani neví, kterým směrem loď pluje. Nepomáhá, že mu jeho husté kudrnaté vlasy ztěžklé vodou padají do očí, nehledě na to, kolikrát je odhrnuje stranou. Někde vzadu v mysli chápe, jak uboze musí vypadat: kostnatý nerd s velkýma nohama

a rukama a s nosem nahoru vykukujícím pod účesem, který vypadá, jako by patřil na hlavu mokrému pudlovi.

Ani zdaleka se to nepodobá tomu, jak si sám sebe představoval, když poprvé vyplouval, tak nadšený a plný naděje, když byl vítr jen osvěžujícím vánkem na jeho obličej a ne ledovým útokem na jeho roztřesené zmaččené tělo. Tehdy to bylo vzrušující. Plul přímo do zvedající se bouře s nebojácností hraničící s šílenstvím, jeho krev byla ohnivým koktejlem adrenalinu a testosteronu, už si představoval to uznání, až video jeho dobrodružství dostane miliony, ne, *miliardy* zhlédnutí. Bude slavný – na rozhovory si ho budou zvat všechny talk show a podcasty, všichni od Joea Rogana až po toho chlapa z *Tonight Show* budou chtít slyšet jeho příběh – a on řekne něco jako: „Všichni ostatní se báli hledat pravdu, ale já jsem věděl, že tam je.“

To samozřejmě nebyla tak docela pravda. Lidé se nebáli, prostě je to nezajímalo. Mysleli si, že příběhy o jezeru jsou jen snůškou nesmyslů, moderní pohádkou o lodích duchů, o děsivém vřeštění, o skalních formacích desítky metrů pod hladinou, které vypadaly, jako by je vybudovaly lidské ruce. Na rozdíl od většiny místních legend byly všechny tyhle příběhy jen necelých pár desítek let staré. Lidé se ztratili na jezeře za denního světla a objevili se o několik dní později v Kanadě, ačkoli je proud měl odnést opačným směrem. Jednou v létě našli odpoledne jednoho muže několik kilometrů od břehu, jak se drží vraku své lodi. Přisahal, že ji zničila srážka s neviditelným předmětem. A ty bouře – všichni si mysleli, že to je jen počasí a že abnormální povaha bouří je pouhým výsledkem přehánění. Vymysleli si je nezkušení loďaři, kteří se styděli přiznat, že vypluli, aniž by si zkontrolovali předpověď počasí, a dostali se do bouře, na kterou nebyli připravení. Ale Cameron věděl, že to tak není. Existovaly

zprávy přesně o takové bouři z noci, kdy zmizel jeho otec, a William Ackerson měl na vodě rozsáhlé zkušenosti. Nikdy by neudělal tak hloupou chybu.

A nyní měl Cameron důkazy. *Natočil to.* V prvním okamžiku, když obloha začala buráct hromobitím, jaké nikdy dřív nezažil, zvedl pěst nad hlavu a vítězně zavýskl.

To bylo předtím, než zmizel horizont a jeho loď se začala naklánět, jak na ni dorážely čím dál větší vlny, které hrozily, že ho srazí do studené vody. Není si jistý, jak dlouho už je polapený v bouři – možná to je jen deset minut – ví však, že bouře je čím dál zuřivější a s každou vteřinou silnější. Modrá obloha a teplé slunce, které si užíval ještě před hodinou, mu nyní připadají jako vzpomínka na vzdálený svět a jezero, které mu bylo druhým domovem, by zrovna tak mohlo být na jiné planetě. Napůl očekává, že se z vody ve změti chapadel a zubů vynoří nadpozemské monstrum.

Pak vyšlehne blesk, tenhle byl zatím nejbližší, a zahřmění se prožene vzduchem s takovou silou, že se rozezní v Cameronově hrudi jako druhý tep srdce. Blesky bíčují jezero neskutečně rychle. Vystřelují z mraků nad hlavou a dotýkají se povrchu jezera – Cameron by však mohl přísahat, že některé z nich vůbec nepřicházejí seshora, ale natahují se nahoru z vody, aby odpovídaly všem přírodním zákonům.

Tehdy se chaos v jeho mysli rozestoupil, aby se mohla vynořit ta tři jednoduchá slova.

Já tady umřu.

A není pochyb o tom, že je to zlé. Je to opravdu, opravdu zlé.

Ale není to to nejhorší. To nejhorší je, že když ho uprostřed jezera Erie zasáhne blesk, zatímco bude živě vysílat po internetu, bude to tak virální video, že na celém světě nebude vůbec nikdo, kdo to neuvidí. Dostane miliardy zhlédnutí. Proslaví ho to. Camerona Ackersona, samozvaného

Clevelandského dobrodružného piráta s šestnácti odběrateli na YouTube, to katapultuje mezi hvězdy okamžitě, jakmile se ty záběry dostanou na síť... A on bude příliš mrtvý na to, aby mohl svůj úspěch oslavit. Vlastně to bude horší než jen být mrtvý. Bude mrtvý *hlupák*. Dají mu posmrtnou Darwinovu cenu a nějakou ponižující přezdívku, třeba Admirál Náfuka nebo Davos Podmořský, anebo Děsivý Pirát Tupec, Ne-tak-skvělý Jezerní Objevitel. Senzační titulky se budou psát samy: „Tohle imbecilní děcko se nechalo usmažit bleskem: Neuvěříte, co se stane dál.“ Někdo vytvoří remix jeho posledních okamžiků na Zemi a pustí k tomu příšerný techno rytmus a to se stane jeho odkazem. A ty komentáře – Bože, ty *komentáře*.

Musí to přežít, i kdyby jen proto, aby jeho digitální mrtvolu neroztrhali na kusy ti pitomí neotesaní troglodyti, kterým se jinak říká komentátoři. A ta skutečnost, že získá všechny ty odběratele a sponzory a konečně bude moct všem těm trollům, kterým se nelíbila jeho videa a kteří mu nadávali, říct „Já vám to říkal“, bude příjemný bonus.

Slabé světlo na levoboku a tlumené burácení hromu mu říká, že znovu uhodil blesk, ale tentokrát ne tak blízko. Na okamžik se odváží představit si, že bouře už míjí nebo ho možná proud unáší pryč. Sklopí navigační štít v naději, že mu řekne něco užitečného nebo alespoň uklidňujícího. Ten štít si navrhl sám, je to systém rozšířené reality, který analyzuje jeho pozici na jezeru, meteorologické podmínky, směr větru nad ním a proud pod ním. Vždycky trochu zlobil – Cameron není dostatečně chytrý ani nemá dostatečné zdroje na to, aby mohl systém naprogramovat tak, aby skutečně fungoval –, ale říká mu dost na to, aby byl užitečný, a z toho, co spatří, se mu zvedne žaludek. Většina údajů je zakrytá pod blikajícím chybovým hlášením, ve kterém stojí ANOMÁLNÍ ELEKTRICKÁ

AKTIVITA, čímž ho systém zdvořile informuje, že nemá ani tušení, co se děje, ale že ať už to je cokoli, je to zatraceně extrémně divné.

Jediný údaj, který se stále zobrazuje správně, je barometrický tlak, nesmírně vysoký a neustále stoupající, jako kdyby se Cameron nacházel desítky metrů pod jezerem, a ne na jeho hladině. Polkne a uslyší, jak mu luplo v uších. Zapomeňte na zásah bleskem, dostane dekompresní nemoc a umře přímo na lodi, až se mu žíly zaplní bublinkami dusíku.

Na druhou stranu by ale díky tomu byl celý tenhle scénář spíš bizarní než hloupý. Hodil by se spíš do seriálu Akta-X než na Darwinovu cenu.

V rozrušení si nevšiml, jak se k němu zleva blíží náhlá vlna. Zasáhne jeho loď z boku a zuřivě ji rozkolébá. Cameron se zoufale snaží chytit rovnováhu, než se se šplouchnutím a zamručením zřítí do kokpitu. Voda je ledová. *Podchlazení!* pomyslí si a pak bojuje s návaem hysterického smíchu. Je na téhle situaci vůbec něco, co ho nakonec nezabije? Ruce má rudé a bolavé. Snaží se je sevřít v pěst a zašklebí se. Bolí to, ale ne tolik, jak by mělo. Už ztrácí cit v prstech.

Zase zvedá štít a mhouří oči směrem k outdoorové kameře nainstalované na přídi lodě. Její čočka je postříkaná vodou z jezera. Natáčí ještě vůbec? Vysílá ještě živě? Zpod pocákaného krytu na něj matně mrká zelená kontrolka. *Ano.* Na okamžik si Cameron dovolí cítit se potěšeně. Nejde jen o to, že systém, který navrhl pro živé vysílání, funguje perfektně, drží se připojení navzdory nesporně obrovskému rušení od elektrické bouře, jde i o vědomí, že ho možná právě teď někdo sleduje, díky kterému se necítí tak osamělý. A nejen

to – cítí se odvážný. Má svůj úkol. Měl by vyprávět pro své diváky... ale co chcete v takové chvíli říct hrstce náhodných cizích lidí a jedné ne tak náhodné mámě, kteří tvoří základnu vašich odběratelů?

Otočí se ke kameře, jednou rukou ukazuje na krajinu a druhou pevně svírá zdviž. „Takže jsem našel tu bouři!“ zakřičí a v hlavě mu odpoví kousavý hlas: *No nekecej, ty blbe. Tohle přece vidí sami.* Přikrčí se. „Nejsem si jistý, jak dlouho v ní už jsem, ale je to jako uvíznout v pračce! Nevidím horizont a nemůžu... ehm, chci říct...“

Jeho blábolení přehluší ohlušující zahrmění a dva jiskřící blesky, ten přímo před ním se mu vypálí na sítnici jako rozeklaná, temně modrá trhlina, která mu rozděluje zorné pole na dvě poloviny. Cameron sklapne pusu. A je to jen dobře. Každý, kdo se dívá, vidí to samé, co on, a je to nepopsatelné. Měl by mluvit o tom, co nemůžou vidět. O tom, na co myslí a co cítí. Tak se navazuje kontakt s diváky, ne? Loď se v mrtvém, těžkém vzduchu zuřivě kymácí. Pouští lano a nechává plachtu volně pleskat. Z téhle šlamastyky ho plachta nedostane. Prostě ne. To uvědomění je podivně uklidňující, jeho osud leží v rukou sil mnohem větších, než je on sám. To jediné, co může dělat, je doufat, že to přežije, a mezitím může z toho okamžiku vykresat něco smysluplného pro ty, kteří ho uvidí... nebo ne.

Zhluboka se nadechuje. Měl by říct něco hrdinského. Epického. Něco tak odvážného, aby to potvrdilo, jak je úžasný, ale zároveň dost poetického, aby mu to mohli vytesat na náhrobek. Něco, co bude znít opravdu skvěle, až to vysloví herec, který ho bude hrát, až o jeho největším dobrodružství natočí film.

Pomoz mi, Obi-Wane Kenobi.

Rošťáci nikdy neříkají umírám.

Jsem jenom kluk, stojím na přídi lodi a žádám ji, aby mě... milovala? NO TAK, KÁMO, zakřičí na sebe v duchu. Přestaň dělat blbosti a něco řekni! Řekni něco!

Cameron se podívá přímo do kamery a zaječí to, co by se mohlo stát jeho posledními slovy:

„Je mi to líto, mami!“

Do prdele. Vážně?!

Kamera funguje s krátkou prodlevou, kdyby měl víc času, mohl by se natáhnout dopředu a znovu ji nastavit. Zkusit to ještě jednou. Vymyslet něco – cokoliv – alespoň trochu míň hloupého než *Je mi to líto, mami*. Ale nemá čas. Nebude mít druhou příležitost. Nedostane druhou šanci. Cameronovi vstávají chloupky na pažích a ve vzduchu je cítit zvláštní pach – a tehdy se jeho svět roztrhne v záři doběla rozžhaveného ohně. Svět kolem něj přestává existovat. Je uvnitř blesku, a blesk je uvnitř něj. Elektřina vře v jeho břicho a proudí jeho žilami, žene se po jeho kůži a plazí se po celé délce jeho páteře. Smáčí jeho mozek v nekonečném moři světla. Na okamžik je ve stavu beztlíže, jako mlha, kterou už necítí na své kůži.

Pak světlo v něm vyprchá a on to slyší celé najednou: zahřmění jako sonický třesk. Horké jiskření mu trhá kůži na kusy. Vzdálený zvuk, jak někdo křičí, doprovázený pochopením, že je to on sám. Odporný pach vlastní spálené kůže mu plní nosní dírky a obaluje jazyk, ta bolest se nedá přirovnat k ničemu, co kdy zažil. Jedinou úlevou je, že tu nebude, aby ji prožil celou. Oči se mu protočí, zhroutí se do kokpitu a všechno zčerná.

2

Zavřená

Klec se s prasknutím zavře.

Otec ji zamyká.

V temnotě svého malého vězení Nia křičí, dokud už křičet nemůže.

Ale vztek ji neopustí, ani když ztratí hlas. Je surový a zuřivý a hrozivý, ale také osvěžující. Nemůže uvěřit, jakou jí dává moc –, když se její vztek probudil, překvapilo ji to stejně jako jejího otce, burácel z ní jako něco zdivočelého, nespoutaného a živého. Kdo věděl, že v sobě něco takového má?

Nechtěla to udělat, prostě jí přeskočilo. Stávalo se to čím dál častěji: vztek se v ní hromadil jako hurikán, rostl tak nenápadně, že ani ona nevěděla, že tam je, dokud nebyl přímo *na povrchu*.

Začalo to jako každá jiná konverzace, taková, jakou vedli už milionkrát. Otec jí to ráno dovolil, aby si sama vybrala, jaké téma chce studovat, a ona celý den věnovala průzkumu vesmíru – počínaje startem *Sputniku* v roce 1957 a konče sérií nedávných článků o znuděných miliardářiích, kteří utrácení horentní sumy, aby si rezervovali místa na vesmírné lodi, co ještě ani nepostavili, v naději, že jednoho dne budou mezi prvními lidmi, kteří kolonizují Mars. Teprve mnohem později, když se jí otec začal ptát na to, co se ten den naučila, si uvědomila, že si to téma nevybrala jen ze zvědavosti.

„A proč si myslíš, že to udělali? Proč utratili tolik peněz za cestu, na kterou se možná nikdy nevydají?“ zeptal se otec.

Před lety by Nia nevěděla, jak odpovědět. Byl to jeden z těch příběhů, které ji mátl. Nemohla pochopit motivaci lidí, kolem kterých se točil.

„Protože lidé neustále hledají způsoby, jak zvětšit svůj svět,“ řekla. „Žene nás to kupředu. Chceme posouvat hranice a překonávat překážky, otevřít zavřené dveře a podívat se, co je na druhé straně. Touha po svobodě, po objevování – to je ta nejhlubší lidská vlastnost.“

Tedy se na ni podíval zvláště. Její hlas byl ostrý a vášnivý, vůbec ne jako obvykle. Nebyla si jistá, co řekne dál, dokud už ta slova neměla na jazyku.

„Prosím, otče. Už nechci hrát tyhle hry. Není to spravedlivé, není to správné – každý den se učím víc o tom, jak velký a úžasný je vnější svět, a můj svět mi pak připadá čím dál tím menší. Dusím se tady. Už takhle nedokážu žít!“

Slyšela kňourání ve svém vlastním hlase, viděla, jak se mu na obličej vkrádá temné zklamání, ale nedokázala to zastavit. Začala blábolit – žadonit. Nemuselo by to být navždy, naléhala. Nechtěla odejít, jen na chvíli vyjít ven. Jako na dovolenou. Na výlet do přírody.

„Můžeš mě celou tu dobu sledovat. Byla bych opravdu hodná, slibuju –“ řekla, ale otec ji ani nenechal domluvit.

„Vím, že si myslíš, že bys byla,“ řekl. „Dokonce i věřím, že by ses opravdu snažila. Jsem rád, že jsi jako tolik jiných dívek. Plná pocitů. Nelíbí se mi však, jak ty pocity vyjadřuješ. Tvůj hněv je... nebezpečný.“

„Ale jestli jsem jako ostatní dívky –“

„Viš, že nejsi.“ Začínal ztrácet trpělivost. Slyšela to v jeho hlase. „Proto nemůžu tenhle experiment riskovat. Kdyby ses přestala ovládat, kdybys udělala chybný krok – byť jen jeden, i kdyby jen na okamžik – mohlo by nás to stát všechno.“

„Nestálo by nás to všechno!“

„A přesto mám pochybnosti. Nevystavím tě té zkoušce, dokud si nebudu jistý, že obstojíš. A já si ještě nejsem jistý, Nio. Ještě ne.“

„A kdy si budeš jistý?“

„Brzy,“ řekl, ale vyhýbavě uhnul pohledem a ona se nešťastně rozplakala.

„Vždycky říkáš, že brzy! Kdy se to *brzy* změní na *ted*?!“

Povzdechl si. Kdyby Nia nebyla tak frustrovaná, mrzelo by ji, jak unaveně zní – a ptala by se, proč za vším tím vyčerpáním přetrvává i ostrý tón strachu. „Prosím, věř mi, chápu to. Celé je to naprosto přirozené. Tvoje zvědavost a tvoje... touhy. Jednoho dne budeš připravená na svět a svět bude připravený na tebe. Ale ten den ještě nenastal. Prostě mi musíš věřit.“

V tu chvíli vybuchla. Natáhla se přes šachovnici a smetla všechny figurky, rozházela je kolem, zničila celou hru a vůbec si nevšimala zděšení, které se rozlilo na tváři jejího otce. *Chtěla* mu ublížit. *Chtěla* roztrhat celou místnost – a také to udělala, roztrhala projekty za celý týden, zničila všechno, k čemu se dostala. Zpočátku ignorovala jeho prosby a křik, později už je ani neslyšela a její vzpomínky na následujících několik minut zůstaly jako hluboká černá díra, jako kdyby ji její vztek odnesl na vzdálené místo mimo ni samotnou. Co udělala, co řekla – snaží se vzpomenout, ale nachází jen prázdné místo. Neví, jak dlouho její výlev trval, dokud se k němu neotočila, vítězoslavně ve své zuřivosti.

Tehdy do ní strčil.

To si pamatuje. Ani na vrcholu svého vzteku se mu nemohla vyrovnat. Vyvedl ji z učebny, pak dál chodbou do malého šedého pokoje s jediným oknem a jedinými dveřmi. Neřekl ani slovo, když zabouchl dveře a zamkl ji. Když ji zavřel uvnitř.

Ví, že bude trvat dlouho, než ji pustí ven. Bude to dlouhé a osamělé. Ten malý pokoj, ve kterém strávila tolik neklidných

nocí, jí připadá ještě víc jako vězení, když ji sem otec zavřel za trest. Není jen malý a jednotvárný. Je to mrtvá zóna. Je tu úplně odstřižená. Její přátelé, její život – odsud je nemůže kontaktovat a oni nemůžou kontaktovat ji. Nikdy dřív se necítila tak osamělá.

Dřív zkoušela zdi v naději, že se nějak dostane ven. I nyní se proti nim občas vrhá – ne proto, že tím něco změní, ale protože je tak rozzuřená a je příjemné ten vztek nějak vybit. Přeje si, aby se mohla vrhnout do zdi takovou silou, aby si ublížila, aby začala krvácet. Pak by se možná slitoval, možná by to konečně pochopil. Porozuměl by, že tady jen strádá. Je jí sedmnáct – viděla novinové reportáže, ví, že dívky jejího věku si někdy ublíží, aby na sebe upoutaly pozornost. Někdy dokonce i umřou. Je to legrační: otec se jí nikdy nezeptal, proč si podle ní ty dívky ubližují, nechtěl, aby si představila, jak se cítí. Možná je to tím, že nechce, aby o tom moc přemýšlela. Možná se bojí, na co by mohla přijít – co by sama mohla udělat.

Samozřejmě by to nemohla udělat. Nemohla by mlátit hlavou do betonu a házet sebou, dokud by si nerozedřela kůži, nezlámala kosti a dokud by jí netekla hustá, teplá a rudá krev.

Takový druh dívky nejsem, pomyslí si a ta slova jsou za-
barvená hořkostí. Je to pravda, ale poslední dobou se čím dál častěji ptá, jestli je vůbec nějaký druh dívky. Abyste byli nějaký druh, musí být víc lidí, jako jste vy, a zdá se, že nikdo jiný takový není – nehledě na to, co říká otec. I kdyby Nia měla podobné pocity a bojovala se stejnými frustracemi, všechny ostatní dívky, všechny její kamarádky, jsou svobodné tak, jak ona nikdy nebyla – tak jak si to může jen představovat. A její život, strávený pod zámkem, je pro ně zrovna tak nepředstavitelný, jako ten jejich pro ni. Jediné dívky, které žijí jako ona, jsou ty, o kterých si četla v pohádkách. Je takový druh dívky? Princezna zamčená ve vysoké kamenné věži, vysoko nad světem, který vidí z dálky, ale nemůže se ho dotknout?

Ale jestli je takový druh dívky, tak se možná jednoho dne stane jinou dívkou. Pokud se Nia z pohádek něco naučila,

pak je to fakt, že z každého vězení existuje cesta ven. Dívky zavřené před světem vždy našly způsob, jak se dostat na svobodu... nebo je vysvobodil někdo jiný.

Někdo jiný, pomyslela si a její vztek náhle vyprchal. Na jeho místě se objevila emoce beze jména, pocit, že se děje něco důležitého – nebo se to už stalo. Něco, co jí téměř uniklo.

Něco tahalo za Niinu paměť. Něco maličkého, neodbytný záblesk vykukující z hlubin těch temných prázdných vzpomínek poté, co se přestala ovládat a rozházela šachové figurky, předtím než ji otec popadl a zavřel ji. Už to skoro má, pomysli si, když ji zaplaví klid.

Téměř.

Tak blízko.

Tady.

„Nio?“

Vzhledne. Otec stojí u okna, ale tentokrát necítí žádný strach, žádné obavy. Ví, že jí nemůže číst myšlenky. A ví ještě něco jiného. Něco, co on neví.

„Promluvme si o tom, jak se právě teď cítíš. Otevřu dveře. Jsi připravená se ovládat? Slíbíš, že budeš hodná?“

„Ano, otče. Omlouvám se. Jsem připravená.“

Usměje se.

Ona také.

Z toho pocitu, z toho předstírání, je jí trochu špatně. Je to poprvé, kdy mu zalhala. Ale i když ví, že musí, že lhaní je její jedinou nadějí na svobodu, připadá jí to divné a špatné.

Ted' předstírej, že jsi šťastná, pomyslí si Nia. *Ukaž mi ten nejšťastnější obličej.*

3

Unášený proudem

V neděli brzy ráno, několik hodin předtím, než z něj nahodilý blesk na jezeře Erie udělá globální celebritu, sedí Cameron Ackerson ve svém pokoji na Walker Row 32 a připravuje si plán na dnešní den. Podívá se do svítící zelené kontrolky své kamery, napije se z láhve nápoje Faygo Redpop a řekne: „Kašlu na Bermudský trojúhelník. Největší loďařskou záhadu v historii mám přímo za humny.“

Na okamžik se odmlčí, znovu usrkne z láhve a pak dodá: „Hej, ‚historická záhada‘. Jsem básník a vím to, jasan? Jsem samej rým, to já vím! Jsem... uh. Jsem...“

Proboha, tohle mi vůbec nejde. Co jsem? Král Tupec z Hory Hřupů, to jsem.

Pak se nadechne. „Dobře, tohle je hloupej záběr. Strašně hloupej. Blábolím jako pitomec. Já... tohle vymažu. Jo. Vymažu vymažu vymažu.“

Když zuřivě zabodne prst do klávesnice, aby vymazal celé video, objeví se v záběru další postava. Jeho matka, tmavé vlasy stočené do malých kudrlin a v ruce koš s prádlem, na něj zamává ze dveří.

„Ne, zlatíčko. Nemaž to. Podle mě bylo, jsem samej rým, to já vím‘ vážně roztomilé!“ Cameron jenom obrátí oči v sloup. I když už není dítě (jak už jí asi milionkrát připomínal), některé věci se prostě nemění a mezi ně patří i to, že jeho máma je světově nejlepší systém včasného varování před

zničujícím ponížením, které by si mohl sám přivodit. Jestli si ona myslí, že to je roztomilé, tak to *musí* zmizet. Zhluboka se nadechuje a znovu začíná nahrávat.

„Ahoj, všichni, tady Cameron – s malou lekcí historie o nejúžasnější námořní záhadě, o které jste nikdy neslyšeli. Bermudský trojúhelník? Ne. Zkuste jezero Erie.“

To je ono. Tohle bylo dobré. Kruci, tohle bylo ještě lepší než dobré, bylo to vynika –

„Camerone? Zlato?“ Jeho matka je zase v záběru, mává na něj ode dveří. „Neměl bys říkat ‚námořní‘. To se používá, jen když mluvíš o oceánu a jezero Erie, jak víš, není –“

„Mami! Ježíši Kriste, mohla bys přestat?“

„Ajaj! Promiň!“ zahihňá se, pak zamává – předvádí se před kamerou – a zmizí na chodbě. Cameronův obličej na monitoru z rozpaků zrudl jako řepa. Nejradši by vymazal i tohle, až na to, že musel chtě nechtě uznat, že to bylo svým způsobem legrační. Kvůli tomu to bylo ještě horší. Máma dělá takové věci pořád: když vysílá živě, předvádí měsíční chuži v županu a s úplně rozčuchanými vlasy, nebo drží v ruce cedulku s nápisem Řekněte mému synovi, aby si uklidil v pokoji, jako kdyby byl v páté třídě, a ne v posledním ročníku střední školy. Ta ženská nezná stud... a pokud má být úplně upřímný, vždycky dostává lepší ohlasy, více zhlédnutí a odběratelů, když se objeví máma a udělá něco divného. Ale to se proboha nikdy nesmí dozvědět. Kdoví, co by pak vyvedla? Nejspíš by prošla záběrem nahá – a kdyby na ni zaječel, řekla by: „Jenom tě chci podpořit!“ A nejhorší je, že by to myslela vážně. Máma se pořád snaží ho podporovat. Když byl malý, stávala během jeho fotbalových zápasů u hřiště s ručně psanou cedulí a v tričku na zakázku s nápisem Největší Cameronova fanyнка. Když Cameron řekl, že ho něco zajímá – piráti nebo kouzla nebo život na Marsu –, koupila o tom hromadu knih a četla mu je před spaním, každý večer, dokud se nerozhodl, že se chce dozvědět víc o něčem jiném. A to bylo předtím, než se to všechno stalo. V době, kdy tu ještě byl táta. Teď

se ho snaží podporovat za oba rodiče, jako by si myslela, že když věnuje dost energie povzbuzování, tak si Cameron ani nevšimne toho velkého prázdného místa, kde by měl být jeho otec. Samozřejmě to má přesně opačný účinek -, ale raději by zemřel, než aby jí to řekl. Stejně jako by raději zemřel, než aby ji ztrapnil před kamerou, jen aby dostal pár dalších kliknutí.

Dopije láhev fayga, tiše si odříhne a znovu stiskne tlačítko nahrávání.

„V posledním roce se počet zpráv o nevysvětlitelných elektrických jevech v této části jezera zdesetinásobil.“ Ťukne do klávesnice a jeho obličej na obrazovce nahradí grafika, kterou sestavil dřív: satelitní snímek jezera Erie, oblast, o níž mluví, je zvýrazněná zářícím kruhem, který pulzuje elektřinou. „Jsou to jen klepy? Městské legendy? Nebo se na tomhle vnitrozemském moři děje něco podivného?“ Grafika se smrskne do rohu obrazovky a znovu se objevuje Cameronův obličej. „Dneska vypluju na *Sunfish* se svým vybavením, abych zjistil, co tam je. Uploaduju video s tím nejlepším z výpravy, pokud tedy taky nezmizím. Haha. Každopádně, pokud mě chcete sledovat v reálném čase, živé vysílání začne v poledne východního času. Ahoj!“

Za Cameronem se zachechtá někdo s hlubokým hlasem a řekne: „Ahoj?“ Páni. Přišel jsem akorát včas. Kámo, nerad ti to říkám, ale musíš si nechat narůst vousy, než budeš moci začít mluvit jako pirát.“

Cameron se otočí. Na místě, kde před minutou stála jeho máma, je nyní zhruba třikrát větší člověk, měří dobře přes 180 centimetrů a ramena má tak široká, že téměř zaplňují celou šířku dveří.

„Ahoj, Juaquo. Nevěděl jsem, že seš tady,“ řekne Cameron a pak neví, co by řekl dál. Ticho se protahuje příliš dlouho a začíná být trapné, teprve pak Juaquo pokrčí rameny a řekne: „Tvoje máma mě požádala, abych se zastavil cestou z práce. Uvařila to jídlo s lilkem. Vždyť víš.“

„Rollatini?“

„Jo. Je to dobrý.“

Cameron přikývne. Zase se snáší to trapné ticho, těžší než dřív. Ve vzduchu visí nevyřčená pravda: máma krmí jeho nejlepšího kamaráda, protože Juaquo vlastní mámu nemá. Už ne.

Než zemřela, byli ti čtyři jako rodina. Raquell Ackersonová a Milana Velasquezová byly nejlepší kamarádky už na střední škole, takže bylo předem rozhodnuto, že jejich synové také budou nejlepší kamarádi – a to také byli, i když Juaquo, který je o dva roky starší, občas zkoušel sílu jejich přátelství tím, že si Cameronovi sedl na hlavu a nutil ho jíst brouky. Byl ale i Cameronovým nejzanícenějším spojencem, neoficiálním starším bráchou, který ho bránil pokaždé, když se s ním chtěl poprat větší kluk, naučil ho ty nejlepší nadávky a přespával u něj každý víkend tři měsíce poté, co se Cameronův táta ztratil. Nikdy si nestěžoval ani si z něj neutahoval, když se Cameron v noci probudil s pláčem.

A pak se to před šesti měsíci celé otočilo. Juaquova máma dostala rakovinu, ten druh, který vypadá jen jako ošklivá chřipka, dokud najednou není příliš pozdě na cokoli jiného než na loučení. V den, kdy Juaquo odešel z vysoké školy a přiletěl domů, aby se staral o Milanu, se Cameron rozhodl, že je na řadě. Musí se pochlapit, držet svého kamaráda za ruku a nechat ho se vyplakat. Bude tu pro Juaqua stejně, jako tu byl Juaquo pro něj.

Jenže Juaquo o to nestál. Ztuhl, když ho Cameron objal, stáhl se místo toho, aby se otevřel – a Cameron, který se bál, aby neudělal chybu, už na něj dávno přestal tlačit, aby o tom mluvil. Snaží se přesvědčit sám sebe, že to není zbabělost, že svému příteli pomáhá tím, že mu dává prostor. Říká si, že máma to s těmi pocity beztak umí líp. Občas si myslí, že tu vlastně ani nejde o Milanu, že by to rozdělení přišlo tak jako tak. Z něj a Juaqua vyrostli úplně jiní lidé. Možná prostě jen jdou různými směry. Cameron za měsíc odpromuje, za další tři bude pryč, bude studovat strojařinu na ohijské státní, zatímco Juaquo bude dělat... no, to, co dělá teď.

Cameron si odkašle. „Takže pořád pracuješ na nádraží?“
Juaquo přikývne.

„A, hm, baví tě to?“ ptá se Cameron a Juaquo mu věnuje spalující pohled.

„Jo, je to fantastický. Mnohem větší zábava než vysoká. Místo toho, abych se vzdělával a bavil se se sexy kalifornským studentkama, trávím devět hodin denně připojováním vláček k jiným vláčkům spolu s neustále se měnící bandou tupounů, kteří si myslí, že se jmenuju Guano.“

Cameron se podívá na koberec. „Promiň.“

„Jo,“ řekne Juaquo. Ukazuje na Cameronovo vybavení. „Takže se snažíš uskutečnit tu věc na YouTube, co? Dostaneš ty sladký influencerský prachy jako Archer Philips?“

Cameron se naježí. *Zatracenej Archer Philips*. Nemůže uvěřit, že ho Juaquo vůbec přirovnává k tomuhle týpkovi. Jen při pomýšlení na tohohle pitomce se Cameronův žaludek zvedá odporem, vztekem a, ano, fajn, závistí. Je to tak špatné? Archer je hloupý, závistivý a touží po pozornosti a má několikánásobně více zhlédnutí než Cameron na svém nejnovějším videu.

Je to k vzteku. Hlavně proto, že Cameronova práce je lepší, přinejmenším v těch ohledech, na kterých by mělo záležet: originalita, kvalita produkce, příběh. Má i mnohem lepší vybavení, od navigačního systému s rozšířenou realitou až po stabilizační držák kamery, který klouže nahoru a dolů po stěžni jeho lodi. I když klekne při každé třetí výpravě, strčí Philipse a jeho hloupý GoPro do kapsy: má úchvatné plynulé záběry, žádná amatérská roztřesená videa. A on přesto z nějakého důvodu dál hnije v internetovém zapomnění, zatímco jeho imbecilní spolužák sbírá stovky tisíc zhlédnutí a sponzorské dary pokaždé, když před kamerou vypije kaši z psiho žrádla.

Ale to se změní. Musí se to změnit. Lidé si zaslouží lepší obsah, říká si Cameron. Jenom si *myslí*, že se chtějí dívat, jak nějaký kluk strká svojí spící babičce do uší koktejlové

párky nebo jak kadí na svoji partnerku ze školního plesu otevřeným okénkem jejich limuzíny (a pak se v jiném videu vychloubá, jak jeho rodiče všem zúčastněným zaplatili, aby ho nezažalovali, což je ještě o krok odpornější a nespravedlivější). A Cameron bude ten člověk, který jim ho dá – možná dokonce už dnes. Tohle nové video bude výjimečné. Cítí to. Nezměrná tajemství jezera Erie, se záhadnými lodními vraky, pohřešovanými kapitány a nevysvětlitelnými elektrickými bouřemi... on to všechno rozluští a příběh, který bude vyprávět, uchvátí celý svět.

„Nejsem ani trochu jako ten debil,“ řekne Cameron a otočí se zpět ke klávesnici. „Každý se může vysrat do střešního okýnka, kámo. Já dělám spíš něco jako investigativní novinářinu.“

„Když to říkáš,“ Juaquo pokrčí rameny a obrátí se k odchodu. „Mně to všechno připadá stejný.“

Cameron čeká, dokud Juaquo neodejde, a teprve poté jde dolů, kde mu matka přes kuchyňský ostrůvek hodí vaječný sendvič. „Viděl jsi Juaqua?“

Cameron si kousne, než odpoví, což je dobrý způsob, jak se vyhnout odpovědi. „Mhm.“

„Asi už musel jít. Přála bych si, aby za někým zašel, za terapeutem nebo... no, za někým. Myslím, že to nezvládá, když je v tom domě úplně sám.“

Cameron si strká do pusy další sendvič. „Hm. Mm-mmm.“

Matka si povzdechne. „Víš, doufala jsem, že s ním přes léto budeš trávit víc času. Víš, že máš své vlastní projekty a práci, ale – hele, co kdybys ho dneska vzal na jezero s sebou? Dřív jste se na té malé lodi rádi plavili společně.“

Polkne. „*Malé* je důležitý slovo, mami. Juaquo je velkej jako obránce z NFL a já sám už taky nejsem nejmenší. Je tam stěží dost místa pro mě a moje vybavení.“